

Versiune anonimată

Traducere

C-130/24 – 1

Cauza C-130/24

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

16 februarie 2024

Instanța de trimitere:

Verwaltungsgericht Düsseldorf (Germania)

Data deciziei de trimitere:

16 ianuarie 2024

Reclamantă:

YC

Pârât:

Stadt Wuppertal

8 K 8657/22

ORDONANȚĂ

În procedura de contencios administrativ

doamna YC, [omissis]

reclamantă

[omissis]:

împotriva

Stadt Wuppertal (orașul Wuppertal), [omissis]

pârât

având ca legislația privind străinii (drept de ședere în scopuri familiale)
obiect în speță: dreptul de ședere ce rezultă din articolul 20 TFUE

[*omissis*]

Camera a 8-a a Verwaltungsgericht Düsseldorf (Tribunalul
Administrativ din Düsseldorf, Germania),
la 16 ianuarie 2024,

a hotărât:

Suspendă procedura.

Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 TFUE, o cerere de decizie preliminară cu privire la următoarele întrebări:

- 1) Dreptul de ședere prevăzut la articolul 20 TFUE este condiționat de posibilitatea rezonabilă de a parcurge *a posteriori* într-o perioadă scurtă de timp, care poate fi limitată în mod fiabil, procedura de acordare a vizei necesare în temeiul legii pentru eliberarea unui permis de ședere național?**
- 2) Dreptul de ședere prevăzut la articolul 20 TFUE se naște în temeiul legislației Uniunii și nu trebuie decât să fie constatat de autoritățile naționale sau un astfel de drept trebuie acordat de autoritățile naționale printr-un act constitutiv de drepturi?**
- 3) În cazul în care dreptul de ședere se naște în temeiul legislației Uniunii: care este momentul nașterii dreptului respectiv?**
- 4) În cazul în care dreptul de ședere trebuie acordat de autoritățile naționale: care este momentul în care acesta trebuie acordat retroactiv?**

Motive

I.

- 1 Reclamanta, născută la 6 februarie 1988, este cetățean al Republicii Camerun. Ea este titulara unui pașaport valabil până la 23 martie 2028.
- 2 Misiunea diplomatică poloneză i-a eliberat reclamantei la 25 septembrie 2019 o viză națională pentru studii, valabilă până la 23 septembrie 2020 (tip de viză D). Cu aceasta, ea a intrat în Spațiul Schengen la 28 septembrie 2019 și a început un program de studii în Polonia.

- 3 Apoi, reclamanta a plecat din Polonia și a intrat pe teritoriul federal, unde, la 1 august 2020, și-a înregistrat adresa de reședință în raza de competență a pârâtului (Autoritatea pentru străini). Ea intenționa să înceapă la 1 octombrie 2020 o activitate în serviciul de voluntariat federal și a cerut pârâtului prin telefon informații privind posibilitățile care există în această privință.
- 4 Pârâtul a somat-o pe reclamantă să părăsească țara și i-a eliberat un certificat de trecere a frontierei, după ce reclamanta a declarat că vrea să plece voluntar. La 6 noiembrie 2020, reclamanta a fost somată în scris să plece neîntârziat.
- 5 Reclamanta nu a părăsit teritoriul federal. Cu toate acestea, autoritățile nu au mai putut-o găsi la adresa de reședință indicată. Reclamanta a contactat din nou pârâtul abia la 23 iunie 2021.
- 6 La 24 septembrie 2021 s-a născut copilul reclamantei, care a dobândit cetățenia germană de la tatăl său.
- 7 Reclamanta locuiește într-o gospodărie împreună cu copilul său. Tatăl are legături sporadice cu copilul său. Îl vizitează numai la sfârșit de săptămână și plătește întreținere pentru copil în cuantum de 200,00 euro lunar. În plus, pentru motive profesionale, tatăl nu are posibilitatea de a se îngriji de copilul său mai multe săptămâni la rând. Autoritatea părintească este exercitată exclusiv de reclamantă.
- 8 La 12 aprilie 2022, reclamanta a solicitat un permis de ședere pentru exercitarea autorității părintești.
- 9 Pârâtul a respins această cerere. Drept urmare, reclamanta a introdus o acțiune la 13 decembrie 2022.
- 10 În procedura jurisdicțională, pârâtul susține că nu este posibil să se elibereze un permis de ședere. El arată că reclamanta nu a putut fi găsită în perioada cuprinsă între luna decembrie 2020 și sfârșitul lunii iunie 2021. Prin urmare, ea a săvârșit fapta penală prevăzută la articolul 95 alineatul (1) punctul 2 din Aufenthaltsgesetz (Legea privind șederea). De aici rezultă interesul de a expulza în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) punctul 2 din AufenthG, care se opune eliberării unui permis de ședere și de la care nu se poate deroga. Totodată, eliberarea unui permis de ședere presupune ca intrarea în țară să fi avut loc cu viza necesară în acest scop. Această viză nu există. Parcurgerea *a posteriori* a procedurii pentru acordarea vizei, a cărei durată este mai mică de o lună, este rezonabilă pentru reclamantă. Ea poate să plece din țară împreună cu copilul său, cetățean german, și să parcurgă apoi *a posteriori* procedura pentru acordarea vizei. Interesul superior al copilului nu este afectat din această cauză. În plus, nu sunt întrunite condițiile pentru dreptul de ședere prevăzut la articolul 20 TFUE. În cazul în care pleacă împreună din țară în scopul parcurgerii *a posteriori* a procedurii pentru acordarea vizei, cetățeanul german care nu are obligația de a frecventa o formă de învățământ va trebui să părăsească numai pentru scurt timp teritoriul Uniunii, astfel încât esența dreptului nu este afectată din această cauză. Este acceptabilă și întreruperea contactului cu tatăl copilului pentru o perioadă mai scurtă de o lună.

- 11 Prin hotărârea interlocutorie (nedefinitivă) din 23 noiembrie 2023, pârâtul a fost obligat să elibereze reclamantei un permis de ședere în temeiul articolului 28 alineatul (1) prima teză punctul 3 din AufenthG începând cu data pronunțării hotărârii.
- 12 Prin urmare, litigiul se află în continuare în fața instanței de trimitere și se solicită să se constate că reclamanta avea drept de ședere și în perioada anterioară datei de 23 noiembrie 2023. Dreptul național exclude eliberarea unui permis de ședere pentru perioada anterioară datei de 23 noiembrie 2023.

II.

1.

- 13 Cadrul juridic relevant al litigiului este format din următoarele dispoziții:

Dreptul Uniunii

Articolul 20 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE)

(1) Se instituie cetățenia Uniunii. Este cetățean al Uniunii orice persoană care are cetățenia unui stat membru. Cetățenia Uniunii nu înlocuiește cetățenia națională, ci se adaugă acesteia.

(2) Cetățenii Uniunii au drepturile și obligațiile prevăzute în tratate. Aceștia se bucură, printre altele, de:

(a) dreptul de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre;

(b) dreptul de a alege și de a fi aleși în Parlamentul European, precum și la alegerile locale în statul membru unde își au reședința, în aceleași condiții ca și resortisanții acestui stat;

(c) dreptul de a se bucura, pe teritoriul unei țări terțe în care statul membru al cărui resortisanți sunt nu este reprezentat, de protecție din partea autorităților diplomatice și consulare ale oricărui stat membru, în aceleași condiții ca și resortisanții acestui stat;

(d) dreptul de a adresa petiții Parlamentului European, de a se adresa Ombudsmanului European, precum și dreptul de a se adresa instituțiilor și organelor consultative ale Uniunii în oricare dintre limbile tratatelor și de a primi răspuns în aceeași limbă.

Aceste drepturi se exercită în condițiile și limitele definite prin tratate și prin măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a acestora.

Dreptul național

Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Legea privind șederea, angajarea și integrarea străinilor pe teritoriul federal) [Aufenthaltsgesetz (Legea privind șederea), denumită în continuare „AufenthG”], care poate fi accesată la adresa https://www.gesetze-im-internet.de/aufenthg_2004/AufenthG.pdf/, disponibilă în limba engleză la adresa https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_aufenthg/englisch_aufenthg.pdf.

Articolul 5 din AufenthG – Condiții generale de eliberare a permisului de ședere

(1) De regulă, pentru eliberarea unui permis de ședere este necesar:

1. să fie asigurate mijloacele de subzistență;
- 1a. să fie clarificată identitatea străinului și, dacă nu are dreptul de a se întoarce într-un alt stat, cetățenia sa;
2. să nu existe interesul de a expulza;
3. dacă nu există dreptul la eliberarea unui permis de ședere, dreptul de ședere al străinului să nu aducă atingere sau să afecteze din alte motive interesele Republicii Federale Germania, și
4. să fie îndeplinită obligația de a deține un pașaport prevăzută la articolul 3.

(2) De asemenea, pentru eliberarea unui permis de ședere, a unei cărți albastre a UE, a unui permis pentru persoana transferată în cadrul aceleiași companii, a unei cărți de rezidență permanentă sau a unui permis de ședere pentru rezidenți pe termen lung este necesar ca străinul:

1. să fi intrat în țară cu viza necesară și
2. să fi furnizat deja în cererea de viză informațiile necesare pentru eliberarea [documentului solicitat].

Prin derogare, aceste condiții nu trebuie îndeplinite dacă sunt întrunite cerințele privind eliberarea [documentului solicitat] sau dacă, având în vedere împrejurările specifice din speță, este nerezonabil să se impună parcurgerea *a posteriori* a procedurii pentru acordarea vizei. [...]

Articolul 27 din AufenthG – Principiul reîntregirii familiei

(1) Permisul de ședere pentru membrii de familie din străinătate în vederea constituirii și menținerii uniunii familiale pe teritoriul federal (reîntregirea familiei) se acordă și se prelungește în scopul protejării căsătoriei și a familiei în conformitate cu articolul 6 din Grundgesetz (Legea fundamentală).

[...]

(3) Eliberarea permisului de ședere în scopul reîntregirii familiei poate fi refuzată dacă persoana cu care are loc reîntregirea depinde pentru întreținerea altor membri ai familiei sau ai gospodăriei de prestații acordate în conformitate cu cartea II sau cu cartea XII din Sozialgesetzbuch (Codul social). Articolul 5 alineatul (1) punctul 2 poate rămâne neaplicabil.

Articolul 25 din AufenthG – Șederea pentru motive umanitare

[...]

(5) Permisul de ședere poate fi eliberat străinului obligat să părăsească teritoriul național în temeiul unui titlu executoriu atunci când plecarea sa este imposibilă pentru motive de drept sau de fapt și nu se poate aștepta ca obstacolele în calea plecării sale să fie înlăturate în viitorul apropiat. [...]

Articolul 28 din AufenthG – Reîntregirea familiei cu resortisanți germani

(1) Permisul de ședere se eliberează străinului care este:

1. soțul unui resortisant german;
2. copilul minor necăsătorit al unui resortisant german;
3. părintele unui resortisant german minor necăsătorit în vederea exercitării autorității părintești asupra persoanei copilului

în cazul în care resortisantul german are reședința obișnuită pe teritoriul federal. Prin derogare de la articolul 5 alineatul (1) punctul 1, permisul se eliberează în cazurile prevăzute în prima teză punctele 2 și 3. Prin derogare de la articolul 5 alineatul (1) punctul 1, permisul se eliberează de regulă în cazurile prevăzute în prima teză punctul 1.

Articolul 54 din AufenthG – Interesul de a expulza

[...]

(2) Interesul de a expulza străinul în sensul articolului 53 alineatul (1) este deosebit de important în cazul în care acesta:

[...]

9. a încălcat în mod repetat și grav dispoziții legale sau măsuri ori dispoziții judecătorești sau administrative ori a săvârșit în afara teritoriului federal acțiuni care intră potrivit legii germane în conținutul constitutiv al unei fapte penale intenționate grave.

Articolul 95 din AufenthG – Dispoziții cu caracter penal

(1) Se pedepsește cu închisoarea de până la un an sau cu amenda persoana

[...]

2. care locuiește pe teritoriul federal fără permisul de ședere necesar potrivit articolului 4 alineatul (1) prima teză, dacă:

- a) este obligată să părăsească teritoriul național în temeiul unui titlu executoriu;
- b) nu i s-a acordat un termen pentru plecare sau acest termen a expirat și
- c) măsura expulzării sale nu a fost suspendată,

[...].

2.

- 14 Este necesar să se suspende judecarea cauzei. Potrivit articolului 267 TFUE, trebuie să se solicite Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”) să pronunțe o decizie preliminară cu privire la întrebările formulate în dispozitivul ordonanței. Aceste întrebări se referă la interpretarea articolului 20 TFUE. Întrucât este vorba despre dreptului Uniunii, competența de interpretare revine Curții.
- 15 Întrebările adresate sunt esențiale pentru soluționarea litigiului și este necesar să fie clarificate de Curte.
- 16 Pentru aprecierea juridică a obiectului litigiului aflat în continuare pe rol, și anume dacă reclamanta are drept de ședere și pentru perioada premergătoare datei de 23 noiembrie 2023 (data pronunțării hotărârii interlocutorii), o importanță decisivă revine aspectelor dacă s-a născut un drept de ședere în temeiul articolului 20 TFUE, dacă acest drept se naște automat în temeiul dreptului Uniunii, precum și care este momentul la care s-a născut acest drept.
- 17 Instanța apreciază că dreptul național se opune eliberării pentru perioada anterioară datei de 23 noiembrie 2023 a unui permis de ședere în conformitate cu Legea privind șederea. Din cauza săvârșirii faptei prevăzute la articolul 95 alineatul (1) punctul 2 din AufenthG, până la acea dată exista interesul de a expulza în sensul articolului 54 alineatul (2) punctul 9 din AufenthG. Acesta a fost actual până la 23 noiembrie 2023, astfel încât condiția pentru eliberarea obișnuită [a permisului] de la articolul 5 alineatul (1) punctul 2 din AufenthG nu a fost îndeplinită. De la acest articol s-a putut deroga, în opinia instanței, abia din 23 noiembrie 2023. Pentru acest motiv, a fost de asemenea imposibilă eliberarea unui permis de ședere pentru motive umanitare în conformitate cu articolul 25 alineatul (5) din AufenthG.

Cu privire la prima întrebare:

18 Într-o parte din jurisprudența națională se consideră că condițiile pentru dreptul de ședere prevăzut la 20 TFUE sunt îndeplinite abia când procedura pentru eliberarea vizei nu poate fi parcursă *a posteriori* în mod rezonabil într-o perioadă scurtă de timp care poate fi limitată în mod fiabil,

a se vedea hotărârea Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, denumită în continuare „BVerwG”) din 12 iulie 2018 – 1 C 16.17 –, ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (= juris, punctul 35), și, de exemplu, ordonanța Oberverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Superior, denumit în continuare „OVG”) Magdeburg din 21 septembrie 2022-3 M 68/22-, ECLI:DE:OVGST:2022:0921.2M68.22.00 (= juris, punctul 12): Dreptul de ședere prevăzut la articolul 20 TFUE este exclus dacă străinul trebuie să părăsească teritoriul Uniunii doar pentru o perioadă scurtă de timp care poate fi limitată în mod fiabil în scopul parcurgerii procedurii de acordare a vizei.

19 În motivare, se face trimitere la cauza K.A. În cauza respectivă, Curtea a statuat că obligarea resortisantului unui stat terț să părăsească teritoriul Uniunii pentru o perioadă nedeterminată este contrară obiectivului urmărit prin articolul 20 TFUE,

Hotărârea Curții din 8 mai 2018– C-82/16 (K.A.) –, EU:C:2018:308 (= curia.eu, punctul 57).

20 Astfel cum arată și pârâțul, de aici rezultă *per a contrario* că părăsirea teritoriului Uniunii pentru o perioadă scurtă de timp care poate fi limitată în mod fiabil nu afectează dreptul prevăzut la articolul 20 TFUE și nu aduce atingere conținutului esențial al dreptului respectiv.

21 Instanța de trimitere are îndoieli în această privință. Ele se întemeiază pe de o parte pe faptul că, în cauza K.A., Curtea nu a răspuns la a patra întrebare preliminară [întrebarea a patra litera a)], astfel încât argumentul *per a contrario* al Autorității pentru străini și al unei părți din jurisprudența națională nu este obligatoriu. Întrebarea expresă din acea cauză a fost dacă obligația de a depune o cerere [...] în țara de origine, cu consecința că cetățeanul Uniunii va trebui să părăsească, după caz, pentru o perioadă limitată teritoriul Uniunii Europene în ansamblu constituie un aspect relevant. De asemenea, hotărârea menționată a fost pronunțată cu privire la o situație de fapt în care a existat o interdicție de intrare în conformitate cu articolul 11 din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.

22 În schimb, în cauza XU Curtea pare să sublinieze că pentru dreptul de ședere derivat din articolul 20 TFUE este suficientă simpla constatare că nu poate fi acordat drept de ședere în temeiul dreptului național sau al dreptului derivat al Uniunii resortisantului unei țări terțe, care este membru al familiei unui cetățean al Uniunii, atât timp cât între resortisantul țării terțe și cetățeanul Uniunii există o

relație de dependență care ar conduce la obligarea cetățeanului Uniunii să părăsească teritoriul Uniunii în caz de returnare în afara teritoriului menționat a membrului familiei sale resortisant al unei țări terțe,

Hotărârea Curții din 5 mai 2022 – C-451/19 (XU și QP) –, EU:C:2022:354 (= curia.eu, punctul 48).

23 Eliberarea unui permis de ședere în temeiul articolului 28 alineatul (1) prima teză punctul 3 din AufenthG în scopul reîntregirii familiei presupune în mod obligatoriu, potrivit articolului 5 alineatul (2) prima teză punctul 1 din AufenthG, ca resortisantul țării terțe să fi intrat în țară cu viza necesară, așadar, cu o viză pentru reîntregirea familiei. Potrivit articolului 5 alineatul (2) a doua teză din AufenthG, face excepție cazul în care parcurgerea *a posteriori* a procedurii de eliberare a vizei nu este rezonabilă având în vedere împrejurările speciale din cazul concret. Prin urmare, dacă autoritatea consideră că parcurgerea *a posteriori* a procedurii de eliberare a vizei este rezonabilă, în special pentru că poate fi parcursă *a posteriori* în mod fiabil într-un timp scurt, permisul de ședere nu poate fi eliberat în temeiul dreptului național. Așa fiind, articolul 20 TFUE este în principiu aplicabil.

24 În aceste condiții, este în plus necesar să se constate că articolul 20 TFUE conferă, în considerarea statutului de cetățean al Uniunii, un drept elementar personal de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, sub rezerva limitărilor și a condițiilor prevăzute în tratat și a măsurilor luate în aplicarea acestora. Acest drept nu are nicio valoare în lipsa dreptului de intrare pe teritoriul Uniunii,

Hotărârea Curții din 27 aprilie 2023 – C-528/21 (M.D.) –, EU:C:2023:341 (= curia.eu, punctul 59), și Hotărârea din 22 iunie 2023 – C-459/20 (X) –, EU:C:2023:499 (= curia.eu, punctul 30).

25 În plus, în temeiul unui principiu de drept internațional, pe care dreptul Uniunii nu poate fi prezumat că îl încalcă, un stat membru nu poate refuza propriilor resortisanți dreptul de a intra pe teritoriul său și de a rămâne pe teritoriul său; acești resortisanți beneficiază, așadar, de un drept de ședere necondiționat pe teritoriul său,

Hotărârea Curții din 22 iunie 2023 – C-459/20 (X) –, EU:C:2023:499 (= curia.eu, punctul 41).

Cu privire la a doua întrebare:

26 În jurisprudența națională prevalează soluția potrivit căreia dreptul de ședere de la articolul 20 TFUE se naște direct în temeiul legislației Uniunii și trebuie doar constatat de autoritățile naționale,

a se vedea hotărârea BVerwG (Curtea Administrativă Federală) (din 12 iulie 2018 – 1 C 16.17 –, ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (= juris, punctul 34): Drept de ședere „sui generis”; ordonanța OVG din 13

ianuarie 2021- 7 D 11208/20–, ECLI:DE:OVGRLP:2021:0113.7D11208.20.00 (= juris, punctul 24) și ordonanța OVG din 23 septembrie 2021- 7 A 10337/21 –, ECLI:DE:OVGRLP:2021:0923.7A10337.21.00 (= juris, punctul 9); Hotărârea Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ, denumit în continuare „VG”) Bremen din 30 mai 2022 – 4 K 2202/19 –, ECLI:DE:VGHB:2022:0530.4K2202.19.00 (= juris, punctul 36); Fleuß, „Unionsbürgerschaft und Freizügigkeit”, *VerwArch* 2022, 201(243); și pentru Austria, a se vedea hotărârea Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă) din 13 septembrie 2017 – 10 ObS 64/17k –, și hotărârea Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă) din 21 ianuarie 2020 – 10 ObS 178/19k –, la adresa: ris.bka.gv.at.

- 27 Instanța de trimitere are îndoieli în această privință. Ea consideră că dreptul de la articolul 20 TFUE nu se naște direct în temeiul legislației Uniunii, ci trebuie acordat de autoritățile naționale printr-un act constitutiv de drepturi.

Hotărârea VG Düsseldorf din 29 octombrie 2020 – 8 K 5234/19 –, ECLI:DE:VGD:2020:1029.8K5234.19.00 (= juris, punctul 85); în mod similar, hotărârea VG München din 12 octombrie 2021- M 4 K 20.2386-, ECLI:DE:VGMUENC:2021:1012.M4K20.2386.00 (= juris, punctul 102).

- 28 Instanța de trimitere consideră în această privință că a constatat diferențe în jurisprudența Curții în ceea ce privește modul în care se nasc drepturile de ședere din legislația Uniunii.

- 29 În legătură cu dreptul [referitor la asocierea dintre Uniunea Europeană și Turcia] și cu drepturile prevăzute la articolele 6 și 7 din [Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii (denumit în continuare „Decizia nr. 1/80”)], Curtea a subliniat că lucrătorul turc „are cel puțin la acest moment un drept de ședere” și că tocmai drepturile sociale recunoscute „implică” obligatoriu acest drept,

Hotărârea Curții din 20 septembrie 1990 – C-192/89 (Sevince), EU:C:1990:322 (= curia.eu, punctul 29), cu privire la articolul 6 din Decizia nr. 1/80: în limba engleză „the existence [...] of a right of residence”; în limba franceză: „l’existence [...] d’un droit de séjour”;

- 30 În acest sens, dreptul de ședere există în temeiul legislației Uniunii și în cazul de la articolul 7 din Decizia nr. 1/80. În cauza Bekleyen se arată de exemplu că [drepturile pe care le acordă articolul amintit] „implică în mod necesar existența unui drept corelativ de ședere în favoarea celui în cauză”,

Hotărârea Curții din 21 ianuarie 2010 – C-462/08 (Bekleyen), EU:C:2010:30 (= curia.eu, punctul 17): în limba franceză: „l’existence d’un droit corrélatif de séjour”, în limba engleză: „necessarily imply the existence of a concomitant right of residence”.

- 31 Și în cauza Baumbast, în care a fost vorba despre drepturi de ședere în temeiul articolului 12 din fostul Regulament (CEE) nr. 1612/68 a Consiliului din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității, Curtea arată că articolul 12 din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 „recunoaște părintelui care exercită în fapt autoritatea părintească asupra copiilor un drept de ședere la copii, indiferent de cetățenia sa”,

Hotărârea Curții din 17 septembrie 2002 – C-413/99 (Baumbast și R), EU:C:2002:493 (= curia.eu, punctul 75).

- 32 Situația este simulară în cauza Chen, în care a fost vorba despre o situație de fapt transfrontalieră. Cu privire la ex-articolul 18 TCE și la Directiva 90/364/CEE a Consiliului din 28 iunie 1990 privind dreptul de ședere, Curtea precizează că, dacă legislația Uniunii acordă copilului un drept de ședere, „aceleași dispoziții acordă” părintelui „dreptul de ședere împreună cu acesta în statul membru gazdă”,

Hotărârea Curții din 19 octombrie 2004 – C-200/02 (Zhu și Chen) – ,EU:C:2004:639 (= curia.eu, punctul 46), în limba franceză: „ces mêmes dispositions permettent au parent”, în limba engleză: „those same provisions allow a parent”.

- 33 În schimb, în cauza Zambrano, Curtea impune pentru prima dată un criteriu negativ. În acea cauză, se arată că [articolul 20 TFUE] „se opune” refuzului statelor membre de a acorda [unui resortisant al unui stat terț un drept de] ședere și un permis de muncă. În raport cu drepturile de ședere din legislația Uniunii menționate mai sus, de exemplu cele prevăzute la articolele 6 și 7 din Decizia 1/80, calea dobândirii acestui drept [în temeiul articolului 20 TFUE] este diferită în opinia instanței de trimitere. În mod evident, acest drept nu se naște automat, nu este implicit și nu permite direct șederea, întrucât statele membre pot avea dreptul de a refuza șederea,

Hotărârea Curții din 8 martie 2011 – C-34/09 (Ruiz Zambrano) –, EU:C:2011:124 (= curia.eu, punctul 45).

- 34 În cauza Chavez-Vilchez, Curtea ține seama de asemenea de refuzul de a acorda un drept de ședere,

Hotărârea Curții din 10 mai 2017 – C-133/15 (Chavez-Vilchez), EU:C:2017:354 (= curia.eu, punctul 72): în limba engleză „a refusal of a right of residence”; în limba franceză: „dans le cas d’un tel refus”.

- 35 Concomitent, în privința competenței statelor membre se folosește o formulare pozitivă („se opune ca un stat membru”) „să condiționeze dreptul de ședere”,

Hotărârea Curții din 10 mai 2017 – C-133/15 (Chavez-Vilchez), EU:C:2017:354 (= curia.eu, punctele 73, 78); în mod similar, a se vedea Hotărârea Curții din 5 mai 2022 – C-451/19 (XU și QP) –, EU:C:2022:354

(= curia.eu, punctul 48): [articolul 20 TFUE] obligă, în principiu, statul membru vizat să recunoască un drept de ședere derivat acestuia din urmă.

36 În mod corespunzător, a doua întrebare privește aspectul dacă competența ce revine statelor membre le obligă să „acorde” un drept de ședere în temeiul articolului 20 TFUE, ceea ce ar însemna că acest drept nu s-a născut anterior în temeiul legislației Uniunii.

Cu privire la a treia și a patra întrebare:

37 Dacă dreptul de ședere s-ar naște în temeiul legislației Uniunii, instanța de trimitere se întreabă care este momentul la care se naște acesta.

38 În această privință, se ridică întrebarea dacă nașterea dreptului presupune [depunerea unei] cereri. Curtea pare să se refere la o astfel de cerere în cauza K.A.

Hotărârea Curții din 8 mai 2018 – C-82/16 (K.A.) –, EU:C:2018:308 (= curia.eu, punctul 57): [autorității naționale competente] „îi revine sarcina de a examina cererea menționată și de a aprecia dacă există, între resortisantul unei țări terțe și cetățeanul Uniunii în cauză, o asemenea relație de dependență”.

39 Se poate concepe și ca dreptul de ședere al reclamantei să se fi născut odată cu nașterea copilului. Este de asemenea posibil ca dreptul respectiv să se nască abia când se constată – de exemplu printr-o decizie anterioară a autorităților naționale sau, după caz, printr-o decizie a acestora care trebuie luată obligatoriu în prealabil – că dreptul de ședere nu poate fi acordat în temeiul legislației naționale sau a dreptului derivat al Uniunii.

40 În fine, aceste probleme se pun și pentru cazul în care dreptul de ședere nu se naște în temeiul legislației Uniunii, ci pe baza unei decizii naționale constitutive a dreptului prevăzut la articolul 20 TFUE. Și în acest caz trebuie să se răspundă la întrebarea referitoare la momentul de la care dreptul amintit trebuie acordat cu efect retroactiv.

41 Prezenta ordonanță este definitivă.

[omissis] [mențiune privind semnăturile]